

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:36

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הכינה נחמה וכל השאר...או המכה הרביעית

פורסם ב24 במאי 2008, 10:51 **בכללי****שלושה ילדים גידלתי ורוממתי. שיער צימח וסופר. ולמעשה, על השיער עוד יסופר...**

זכורה לי עוד אחות בית ספר המגיעה לכתה עם מקלות זכוכית שקופות. ל"בדיקת כינים". בודקת בשבילים, מחפשת בנקיקים ובסלעים. ילד שהתגלתה כינה בשערו נקרא בבושת פנים לחדר האחות. וכולם ידעו שהוא מלוכלך ומכונם. בושה גדולה שליוותה אותו לדראון עולם.

בואה של האחות לכתה הווה גורם מתח רב בעבורי. לא ראיתי כינה מימי אך החשש שפתאום יגלו אותה במחלפתי הטילה עלי מורא גדול. ובכל פעם שהנידונים הלכו עם האחות לחדרה, חזרתי לנשום באופן סדיר.

פעם אחת, גילתה אימי כינים בראשי. ההיסטריה הייתה רבה. מצעים הורתחו, הבית חוטא. וראשי (אלוהים ישמור!) הושרה לו בנפט ונעטף בבד. אימי השביעה אותי לא לגלות לאיש את הכלימה שעטתה משפחתי. ובאופן חריג אף הסכימה לתת לי אישור כוזב לבית הספר על העדרות בשל מחלה קשה. (וזאת עליכם לדעת ולהפנים. אימי הייתה ועודנה אחות. והקריטריונים להעדרות מבית הספר היו נוקשים עד נוקשים מאד. דהיינו - חום מעל 42 מעלות ופרפורי גסיסה. מתחת לזאת לא אושרנו להתפנק במיטה). נקייה מכינים ומדיפת ריח של דרמפון מהול בנפט שבתי לחיי הקודמים. מבטיחה לאימי לא לגלות לעולם את הבושה שנכפתה על המשפחה.

שנים חלפו, הכינים מאימתה של אימי והקללה שהטילה עליהן לא חזרו למחלפותיי. עד הטירונות במחנה 80.

שבעה שבועות של שיכרון חושים...

בביקור ההורים בשבת שמשית אחת. גילתה עינה החדה של אימי את שנואי נפשה - הכינים בראשי. מייד פקדה עלי לפנות למרפאה, על מנת להסיר(תרתי משמע) את רוע הגזירה. הסטריה אחזה בי. זכרתי את פרעות תשל"ג בשערי, וידעתי מהו הדין בצה"ל לנושאי הבושה. עליהם לצעוד במסדרים ובמסעות ללא כובע. אומנם רציתי לבלוט בטירונות אך לא בדרך הזו...

ל. חברתי הטובה וכמוה א. הצטרפו אלי בדרך לחובש והצהירו מתוך חברות אמיצה וטובה שגם להן יש כינים בראש. (לא רק...) וכך עזרו לי לספוג את הבושה. שכן, ממילא היינו השלישיה המטורללת. כעת הפכנו לשלישיה המכונמת. והיאוש היה יותר נוח.

ומאז שכחתי מהן...

נולדו ילדי, פה כינה פה כין. אבל לא משהו דרמטי. ובכלל, לבנים תמיד אפשר לספר שקרחת זה יפה. ולספר...ולספר... ולהתחיל הכל מהתחלה.

אך עם הקטנה זה כבר סיפור אחר.

שיערה שחור ועבות, היא גאה במחלפות עד מאד. בעיקר שהיא מוחמאת עליהן השכם והערב.

יום אחד, ובעצם ערב אחד. גיליתי לתדהמתי יצור קטן ומוכר מטייל על ראשה של מחמל נפשי.

כל זכרונות העבר צצו ועלו כמו כינים המוצפות בנפט. מיד נשלח ח. לקנות מסרק צפוף ועזרים טאקטיים נוספים. הקטנה נמשכה בחומרים סורקה עד צאת נשמתה, וצאת נשמת ג' גם יחד. ולבסוף בא לציון ולאמה גואל. שום כינה ושום ביצה לא נותרו בטריטוריה הביתית. מצעים הורתחו, המשפחה נכנסה למסדר נקיין. והשקט והשלווה חזרו לשכון בביתנו המחוטא.

אך לא לעולם חוסן. למחרת שבה הקטנה מן הגן. ובזוית העין שוב אני רואה את שנואת נפשי מזדחלת ומגחכת לעומתי. שוב נשלף המסרק.... והייתי יכולה להמשיך ולספר. אך אין צורך. קראו את הפסקה למעלה על מנת להבין את התהליך.

כל החומרים נוסו על שיער הקטנה. טבעיים וכימיים. לחשתי לחשים, הבאתי קמעות. התפללתי לאל הכינים. וכלום!!!!
השיער נוקה למהדרין. וביום למחרת שבויים רבים הגיעו על הראש.

לפני כחודש, שכנעתי את הקטנה לוותר על חלומה להאריך שיער כמו לבת הים הקטנה (כלומר עד לקרסוליים) ולראשונה מאז נולדה קוצצו המחלפות עד לכתפיים.

אין זה אומר שמסכת הסיוטים הסתיימה. בכל ערב אני מסרקת אותה. והיא בהכנעה מקבלת את דין התנועה.
בפסח התגעתה בכך שהיא מכירה את המכה הרביעית מבין העשר.

אני פונה בקריאה נרגשת לאומה. אם למישהו יש פטנט משחה או קמע. שלא נוסה על ידינו. ויכול להצילנו מ"נחמה" וחברותיה. שיפנה אלי. העוזר הישר יבוא על שכרו.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#)